

[Niels Frederiksen.]

Jeg har ment det rigtigt, at man søgte at faa Klaring paa dette saavel som paa et andet politisk Spørgsmaal, der fra Partiet Venstres Side Gang paa Gang bliver fremført, og selv om det ærede Medlem Hr. Christmas Møller mente, at det ærede Medlem Hr. Madsen-Mygdal ikke kunde se mig klejne Mand, vil jeg alligevel i al Beskedenhed spørge, om ikke vi kunde faa klar Besked paa, hvad man mener med Tilpasning. At komme med tomme Ord og lange Taler, at faa et Slagord udsendt til Befolkningen Gang paa Gang, uden at nogen egentlig ved, hvad man mener med det, det er let, og ved den Maade, det gøres paa, maa man i Befolkningen faa den Opfattelse — og det er vel ogsaa det, der tilstræbes —, at der er egentlig en anden Politik end den, der nu føres, som kunde føre til et helt andet Resultat for vort Folk, og det kommer straks, naar man bare vil tilpasse Forholdene herhjemme i Danmark efter de økonomiske Vilkaar, der hersker.

Saa kan man spørge: Men hvordan skal de offentlige Udgifter afstemmes efter den Skatteevne, Borgerne i Øjeblikket har? Hvordan skal det gaa til? Der er i dette høje Ting for nogen Tid siden ført en Diskussion, hvor man ogsaa tilstræbte at faa Oplysning om og Klaring paa, hvad man mente med Tilpasning, og da blev det ærede Medlem Hr. Madsen-Mygdal spurgt: Er det da Mening, at de sociale Udgifter skal nedsættes, for at der kan spares paa Ejendomsskatterne? Er det Mening, at de offentlige Lønninger skal nedsættes, for at det samme Maal kan naas? Det ærede Medlem Hr. Madsen-Mygdal svarede den Gang: Nej, Venstre har aldrig forlangt, at den sociale Forsorg, som vi har oparbejdet, skulde forringes, for at Landbrugets Ejendomsskatter kunde gaa ned, ej heller, at Tjenestemændenes Lønninger skulde nedsættes af den Grund; det er Venstres Forslag, at Kommunerne skal have Vederlag gennem Staten for at udføre den sociale Forsorg, og Venstre har peget paa, at Luksusskatterne i saa Henseende kunde anvendes. Det er altsaa dette, man indtil nu har faaet ud af „Tilpasning“.

Og saa vil jeg gerne have Lov til at gøre en anden Betragtning gældende. Hvor kan en saa fremragende Politiker som det ærede Medlem Hr. Madsen-Mygdal fremsætte en Paastand som denne: Regeringen bestræber sig ingenlunde for at spare paa de offentlige Udgifter, de øges tværtimod; man bibeholder det samme Udgiftsniveau som under Højkonjunkturen og indretter sig slet ikke

paa at formindske Udgifterne under de vanskelige Forhold, som nu er indtruffet. Skal det opfattes paa den Maade, at jo større Vanskelighederne bliver, jo mere Arbejdsløshed der bliver, jo mere Skattelettelse til Landbruget der bliver nødvendig, des mindre skal de offentlige Udgifter blive? Jeg synes, det er at vende Tingene fuldkommen paa Hovedet.

De øgede offentlige Udgifter, vi har faaet, er foraarsaget af de økonomiske og erhvervsmæssige Vanskeligheder, som Tiden har medført. Er det muligt, at de offentlige Udgifter kan formindskes, naar der skal fremskaffes Skattelettelse til Landbruget til et Beløb af 48 Mill. Kr., naar Arbejdsløshedens Svøbe bliver strengere og strengere, og Hjælp fra det offentliges Side til denne Kreds af Borgere bliver mere og mere nødvendig, hvis ikke man skal tvinge dem over til Fattigvæsenet, den dyreste Form for offentlig Forsorg?

Naar man hører det ærede Medlem Hr. Madsen-Mygdal fremsætte en Paastand som den anførte, skulde man tro, at den høje Regering og Regeringspartierne bogstavelig talt tilstræbte at øge de offentlige Udgifter mest muligt, til Trods for, at Skatteevnen formindskes. Det ærede Medlem gør ikke med et Ord opmærksom paa, at disse øgede offentlige Udgifter stammer fra de mangfoldige økonomiske og erhvervsmæssige Vanskeligheder, som Tiden har ført ind over vort Folk. Det er ikke reel Oplysning. Det er en nationaløkonomisk Vildførelse, synes det mig, der er lige saa stor eller større end den, at Ejendomsskatternes varige Nedsættelse paa Grund af en øjeblikkelig vanskelig Situation er et virkelig berettiget politisk Reformmiddel. En saadan varig Nedsættelse maa vi modsætte os, da den vil virke ganske forkert.

Vi har her i Rigsdagen liggende en Række ikke færdigbehandlede Reformforslag, som ogsaa tilstræber at mildne de Vanskeligheder, vi i Øjeblikket har. Vi har Lovforslaget om Tvangsakkord. Om dette er det ikke muligt at opnaa Flertal i det høje Landsting. Man modsætter sig de Hjælpeforanstaltninger, der indeholdes i dette Lovforslag overfor den Kreds af Landbrugere, der er ude for økonomiske Vanskeligheder. Her raader som saa ofte den Opfattelse, at det, det gælder om, er, at man ikke gør noget, der paa nogen Maade kan komme til at skade den Kapitalanbringelse, som er foretaget i stort Omfang, jeg kan sige i Overmaal, i Landbruget under Højkonjunkturen.

Et andet Reformforslag er Lovforslaget